

Programme 2020

Laura Wesamaa
Susanna Flock
Benjamin Orlow
Eetu Sihvonen & Johanna Härkönen
Lucinda Dayhew
Camille Auer
Kristin Wiking
Hanna Ahti
Lasse Juuti
Olli Keränen & Niina Tervo
Laura Jantunen

Anabelle Lacroix (FR)
The Cyberpunk Research
Study Group (DE)
MSHR (Birch Cooper &
Brenna Murphy) (US)
Yoojin Lee (KR)
Ananda Serné (NL)

Elina Minn

Esipuhe

Förord

Preface

Hei!

Olet ensimmäisen verkossa julkaistavan Titanik-julkaisun äärellä. Säästääksemme sekä ympäristöä että taloudellisia resurssejamme uudelta painotuotteelta, Arten vuoden 2019 hallitus päätti toteuttaa vuosittaisen julkaisun ensimmäistä kertaa ainoastaan digitaalisesti.

Olemme kutsuneet dramaturgi ja kirjoittaja Elina Minnin kirjoittamaan Titanikista inspiroituneen novellin erityisesti tätä julkaisua varten. Minn kirjoitti Titanik-julkaisuun edellisen kerran vuonna 2011.

Esittelemme pähkinänkuoressa myös vuoden 2020 ohjelmiston, mukaan lukien näyttelyt, performatiiviset projektit sekä residenssiohjelman. Ohjelmisto täydentyy vuoden kuluessa, ja mukana on tässä vaiheessa kaksikymmentäyksi suomalaista ja kansainvälistä tekijää nykyaiteen kentältä. Luvassa on kokeileva, leikkisä ja äänekäs kokonaisuus.

Nähdään Titanikilla!

Arte ry:n hallituksen puolesta,
Elina Suoyrjö
Titanikin ja Arte ry:n toiminnanjohtaja

Hej!

Du håller på att läsa den första online-versionen av årliga Titanik-publikationer. För att ta hand om både vår miljö och våra finansiella resurser, bestämde Artes 2019 styrelse att förverkliga årets Titanik-publikation första gången enbart som en digital version.

Vi har bjudit in dramaturg och skribent Elina Minn för att skriva en novell inspirerad av Titanik särskilt för den här publikationen. Förra gången skrev Minn för Titanik år 2011. Novellen är skriven på finska.

Publikationen presenterar även Titaniks 2020 program i ett nötskal. Programmet består av utställningar, performativa projekt samt residensprogrammet. Programmet uppdateras under året, och på tillfället presenterar den tjugooch fem finska och internationella konstnärer. Du kan förvänta dig ett experimentellt, lekfullt och högljutt program.

Ses på Titanik!

På uppdrag av konstnärsföreningen
Artes styrelse,
Elina Suoyrjö
Artes och Titaniks verksamhetsledare

Hi!

You're currently looking at the very first online version of the yearly Titanik publications. In order to look after the environment as well as our financial resources, the Arte board of 2019 decided to realize the 2020 Titanik publication as a digital version only.

We have invited the dramaturg and writer Elina Minn to write a Titanik-inspired short story especially for this publication. Minn wrote for Titanik the previous time in 2011. The short story is written in Finnish.

The publication also presents our 2020 programme in a nutshell. This includes exhibitions, performative projects as well as the artist-in-residence programme. The programme is updated throughout the year, and at the moment it features twenty-one Finnish and international contemporary artists. You may expect an experimental, playful and noisy programme.

See you at Titanik!

On behalf of the Arte board,
Elina Suoyrjö
Director of Titanik and Arte Artists' Association

Laura Wesamaa

10.1.

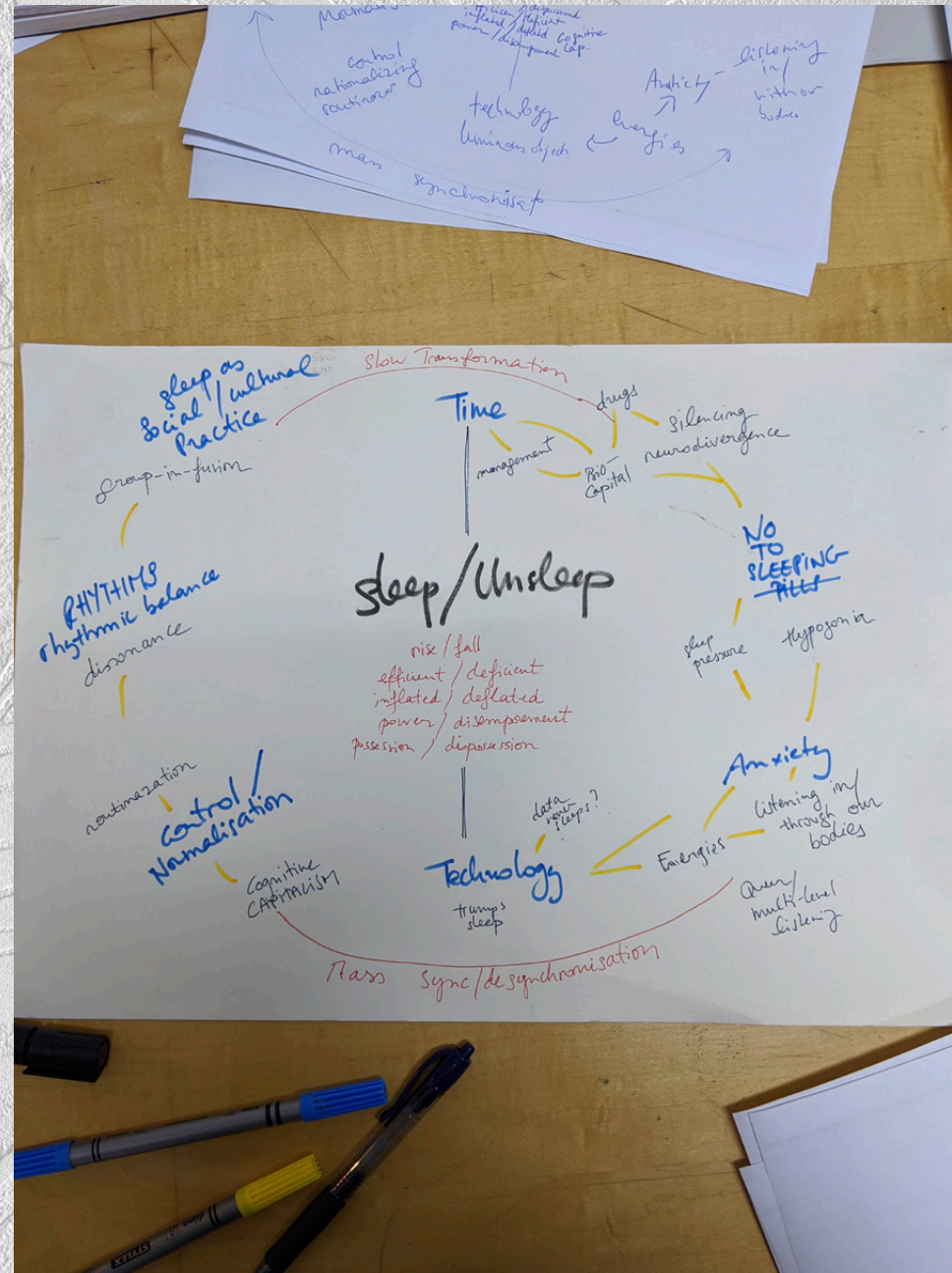
2.2.

Anabelle Lacroix

January

(FR)

Susanna Flock

7.2.

1.3.

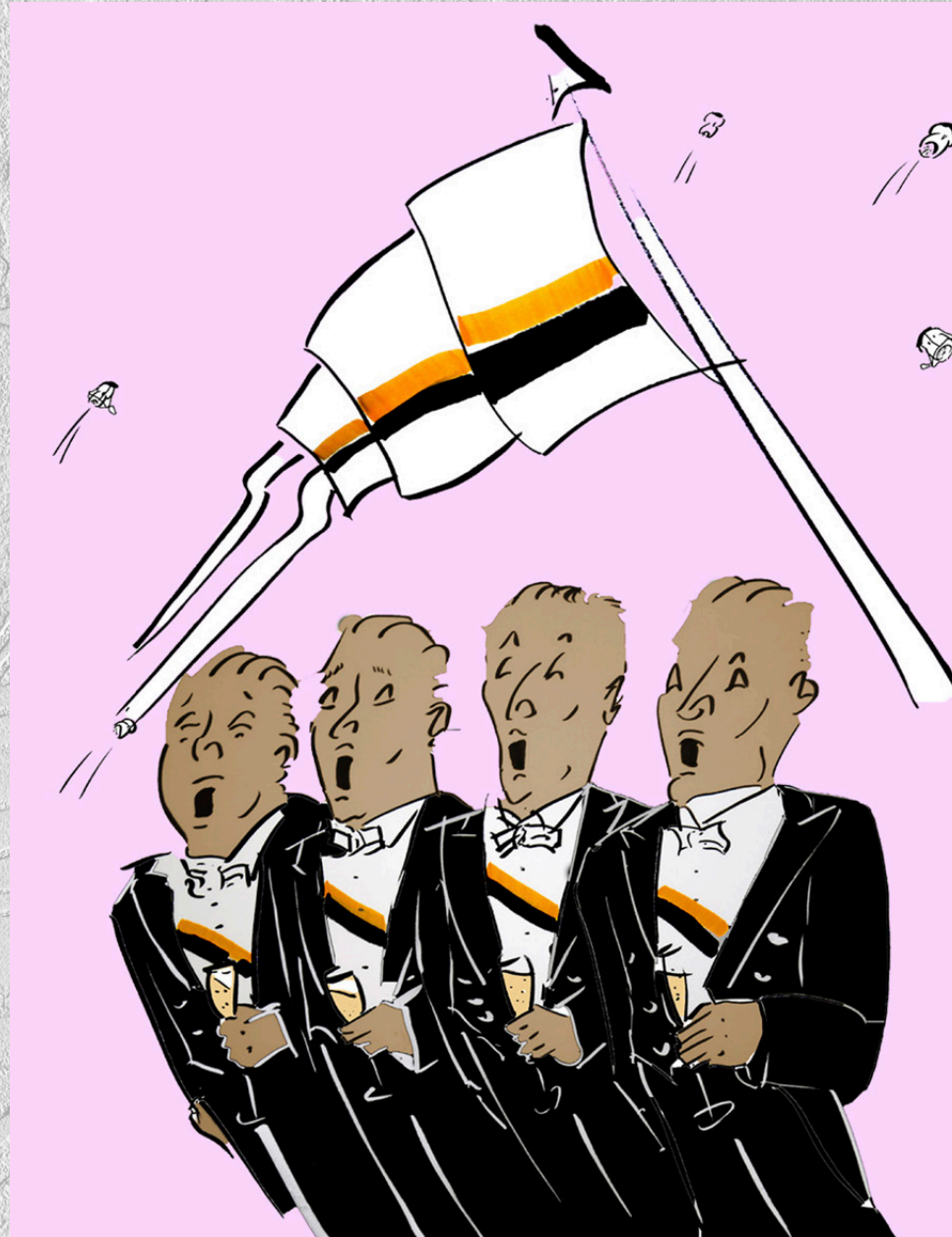
I AM NOT YOUR TOE

Benjamin Orlow

6.

29.3.

MSHR

May ////////////// July ////////////// 13.-19.7.

Birch Cooper & Brenna Murphy (US)

R E S I D E N C Y

Eetu Sihvonen & Johanna Härkönen

26.6. 12.7.

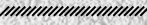
Lucinda Dayhew

24.7.

16.8.

Camille Auer

17. 23.8.

Kristin Wiking

28.8.

20.9.

Hanna Ahti & työryhmä

21.9.

4.10.

Yoojin Lee

October

November

(KR)

R E S I D E N C Y

Lasse Juuti

9.10.

1.11.

Olli Keränen & Niina Tervo

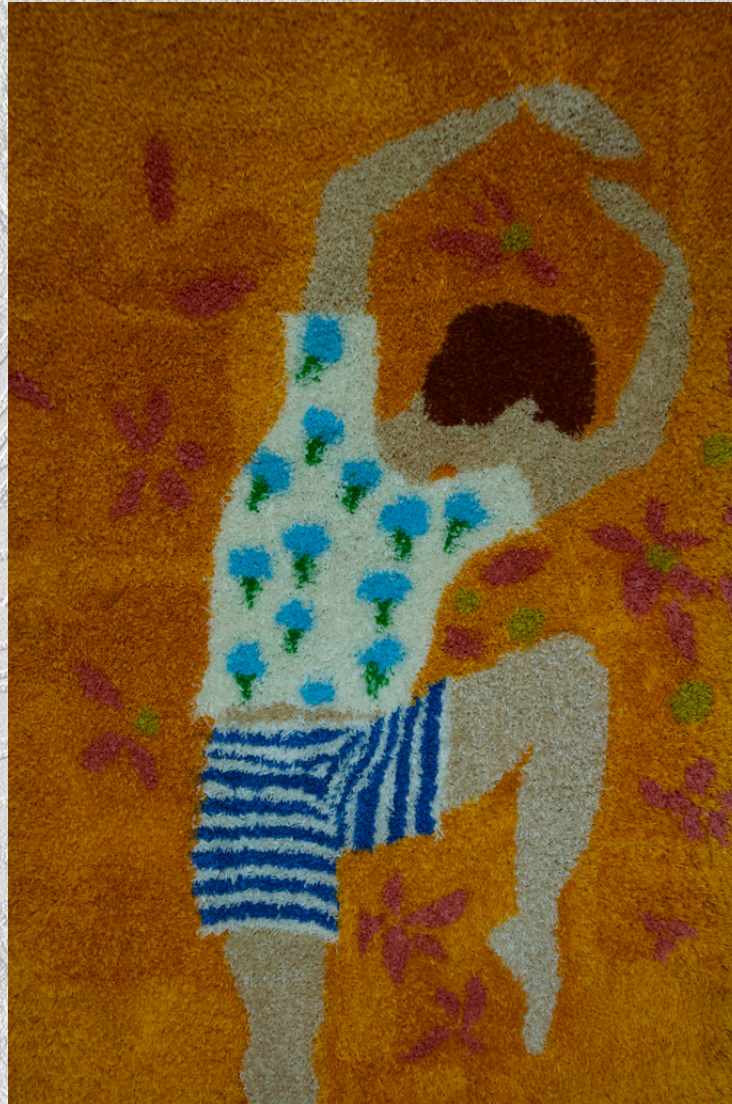
6.

29.11.

Laura Jantunen & työryhmä

11. // 20.12.

Ananda Serné

December

(NL)

蛾
Moth

ELINAMINN

Kirotussa ihossa

N O V E L L I

Ajattelen nuoruuteni heteroturkua ja koskettelen itseäni. Aurinko paistaa täydeltä terältä kymmenen vuoden taakse ja herättää ihopoimuista kiistattoman kosteita valheita. Olen juhlissa portsalaisessa kaksiossa ja kaikki pitävät kiinni viinipulloistaan. Minulla on oma pullo, sinulla on oma pullo. Kaikki kyräilee kun joku käy keittiössä, ei kai se sieppo juo sun juomia kun se käy jääkaapilla. Helen tekee gin and tonicceja ja tarjoaa muille, juon aika monta. Helenillä on käytöstapoja ja eurooppalaista eleganssia, se onkin suomenruotsalainen ja siitä tulee isona kansainvälinen kuraattori jos maapallo ei pala karrelle ennen kuin ollaan aikuisia.

Turussa indietytöt on keittiössä ja juo siideriä. Turussa indiepojat on olkkarissa ja juttelee vinyylilevyistä ja juo kaljaa. Vitut näistä bileistä, Antti, Antti ja Antti ovat Monkissa.

Helen säpsähtää ja ottaa mua kädestä.

Et kai sä aikonu lähtee ilman mua, se kysyy.

Helen nappaa pöydältä ginipullon ja hetken päästä viiletämme jo luutinemme pois portsasta, pitkin rauhankatua, teemme tiukan kaarroksen humalistonkadulla ja olemme perillä.

Tupakkapaikalla on tuttuja, meitä vähän vanhempia turkulaisia kuvataiteilijoita, jotka ovat juuri tulleet Apteekista. Heillä on railakas meininki, Helen pummii meille tupakat ja liitymme ringiin. Kuolaan pitkää kuumaa kuvanveistäjää, joka puhuu porin murretta ja käyttää mustaa kynsilakkaa. Maa on roudassa, tuanoinni.

Entiseen elokuvateatteriin rakennetussa baarissa on kosteaa ja hikistä. Dj panee parhaita rytmejään ja tanssilattia täyttyy. Antti, Antti ja Antti ovat siellä ja kaikki ihanat tyypit, tanssitaan postimerkin kokoisella tanssilattialla baaritiskin edessä.

Aamulla herään jonkun maalarin työhuoneelta. Oon sammunut divaanille maalitahraisien fleecepeiton alle, mulla on päällä vain sporttirintsikat. Tunteimatton

mies, joka puhuu saksalaisella aksentilla, istuu jalkopäässä ja haluaa keskustella jostain kirjasta. Oon ihan hiljaa, multa tulee kohta oksennus, mutta en kehtaa nousta peiton alta koska en tiedä missä mun housut on. Se laittaa kirjan syrjään ja kysyy haluanko mennä treffeille joku päivä. En oo koskaan ollut treffeillä. Tinderiä ei käytä vielä kukaan. Tunnen vain kaavan jossa juodaan kännit ja mennään Dynamoon ja siitä jatkoille ja panemaan. Ne sanoo aina oot niin kaunis tajuatko kuinka kaunis ja sen jälkeen en kuule niistä enää pihaustakaan. Ihannoin, halveksin ja pelkään miehiä ja käsittelen ahdistustani panemalla ketä tahansa joka haluaa panna mua.

On helmikuinen ilta vuonna 2011. Aurajoki on jäässä, piilotan luutani lehmusta vasten nojaamaan. Oon luvannut käydä ostamassa sulle pullon halpaa valkoviiniä. Ollaan sovittu että tuun Titanik -gallerialle ja mennään siitä yhdessä Dynamoon.

Näen ikkunasta sun kyyryisen hahmon, istut koneen ääressä toimiston puolella. Avaan gallerian oven ja vedän sen nopeasti kiinni, en halua päästää kylmää ilmaa luillesi. Tuun istumaan sun viereen, katsotaan videoo torstain performanssista. Videolla näkyy paljon savua, sen keskellä yhteneväisiin trikooasuihin pukeutuneet Antti, Antti ja Antti liikkuvat kuin veden alla. Sammallat jo hieman, oot tainnut aloittaa ilman mua. Lattialla on tyhjä valkoviinipullo ja falafelrullan folio.

Kuunnellaan masentavaa musaa ja hihitetään eilisillan vitseille. Näytän sulle youtubesta Emma Hedditchin Scarcity -videoo. Taiteilija on ripustanut gallerian ja pihan välille lakanan ja puhuu rauhallisella äänellä verhon takaa.

We are treating each other with care, curiosity and willingness to share and support each other

Mulla on videoon pakkomielteinen suhde. Kuuntelen sitä öisin kun en saa nukuttua.

Herman, se saksalainen residenssitaiteilija eilisistä bileistä, tulee sisään. Se on rakentanut ääni-installaatiota takahuoneessa. Tunnen jotain etäisesti mustasukkaisuudesta muistuttavaa tunnetta, kun huomaan miten ilahdut Hermanin näkemisestä. Alatte puhua syntetisaattoreiden ominaisuuksista ja mä joudun keskustelusta katveeseen.

Mä en halua sua, mut mä en myöskään haluais ettet sä halua mua.

The beer is 3.50€ before eleven, we can make it if we go now, alan hoputtaa.

Girls who are boys who like boys to be girls who do boys like they're girls who do girls like they're boys always should be someone you really love, dynamon alakerta huutolaulaa loppuillan mantraansa Damon Albarnin kanssa.

Tää biisi on soinnut Dynamossa siitä asti kun oon käynyt siellä, yli kymmenen vuotta. Nykyään käyn Dynamossa kerran viikossa, joinain viikkoina kolme. Huojun ihmisjoukon keskellä vetisten oluenjämieni kanssa. Kengänpohjat tarttuu tahmaiseen puulattiaan. Kulautan tuopin tyhjäksi ja lasken sen kaiuttimelle. Oon vaan puoliksi läsnä. Vaellan tutussa fantasiassa silmät auki nuokkuen. Yhtäkkiä joukko nuoria vyöryy sisään baariin ja murskaa dj-kopin lasin hyppypotkulla, ne talloo vegaanisilla dr martenseillaan kaikki vanhat vinyylit ja alkaa blaastaa ruotsalaista feminististä räppiä tai jotain musaa mitä mä 27-vuotiaana oon jo liian vanha tietämään.

Who took the bomb

Le Tigren Deceptacon räjähtää kaiuttimista ja sekoan sijoiltani, hypin ylösalasylösalas hikisen massan mukana.

I'm outta time, I'm outta fucking time / I'm a gasoline gut with a vaseline mind, but / Wanna disco? Wanna see me disco? / Let me hear you depoliticize my rhyme

Tasan 3 minuutin ja 9 sekunnin ajan fantasiamaailmani ja todellisuus kohtaavat. Vai käytinkö äsken taikavoimiani ja vaihdoin levyä lautasella ajatuksen voimalla?

Katson ympärilleni ja mietin ketä haluaisin panna. Mun vieressä tanssii joukko erasmus-vaihtareita, yksi näyttää takaapäin vähän Sandralta, kuumalta kanadalaiselta residenssitaiteilijalta, jonka kanssa meillä oli säätöä viime kesänä. Se ennusti mulle tarot-korteista, nuoltiin toisiamme ja se sanoi, että mä oon noita.

Siitä asti mä oon ollut noita.

Sandralla oli ihmeelliset rinnat, niin kuin taikinaa, olisin voinut leikkiä niillä ikuisesti. Kesän jälkeen sen viisumi umpeutui ja se joutui muuttamaan pois euroopalta.

Antti, Antti, Antti ja Herman seisovat ringissä mikkihiirikorvaisen monalisa-maalauksen lähellä. Musa soi niin kovalla etten kuule mitä antit puhuu. Mietin yhä Sandran rintoja. Haluan leipoa Sandraa pullia ja syödä ne suuhuni. Parin vuoden päästä hankin älypuhelimien ja kirjoitan kannissa Sandralle seksiviestejä, joita en koskaan kehtaa lähettää.

Haluan saada himoni siirrettyä pois saavuttamattomasta Sandraa. Alan tuijottaa Antti kolmosen valkoista t-paitaa intensiivisesti. Miten en ole aiemmin huomannut, että se on noin hienoa, paksua puuvillaa? Liu'utan katseeni alaspäin, Antti kakkosen kenkiin. Mustat kangastossut, sellaiset mitä saa viidellä eurolla hennesiltä. Valkoinen puuvilla saa mut kiimaiseksi, mutta tossut epäilyttävät mua. Miksi Antti kakkonen käyttää mustia kangastossuja talvella? Voisinko loitsia Antin kenkiin paksummat pohjat ilman että se huomaisi? Antti kakkonen katsoo mua vaivaantuneena ja käännän katseeni pois. Antti ykkösellä on hienot lohenpunaiset farkut.

Dj soittaa illan viimeistä biisiä ja sen jälkeen kokkikolmosen tunnarin. Alamme valua ulos baarista.

Isojako Dynamon edessä. Kuka lähtee kenenkin kaa. Ja kaikista olennaisin, missä jatkot?

- Tuu nukkumaan mun kanssa.

Oon luvannut itselleni, etten enää tulisi. Nähdään tuttuja kauempana. Ei sanota sanaakaan toisillemme, lähdetään seuraamaan niitä. Kompuroidaan epämääräisenä rykelmänä aurajoen rantaa. Joku haluaa Mantun grilliltä ranskalaiset. Meillä on viiniä, sun kämppis keksii.

Jatkoilla läpsin sua poskelle ja naurat vahingoniloisesti. Oonko söpö kun suutun? Hä?

Sun kämppiksellä on rottiä, teidän kommuunissa haisee aina jysijöiltä. Mennään sun huoneeseen.

Maataan sun sängyllä, ujutat kätesi mun housun vyötäröstä sisään ja tutkit mun pyllyä. Sanot, että kaikki sun aiemmat rakastajat näyttää ihan samalta. Keräät sarjaa. Sanot, että mä tuoksun väärältä.

Vedät kuminauhavyötäröä alemmas ja alemmas. En vastustele, tuun istumaan sun päälle. Liu'utan sua sisään ja ulos. Pidät mua lanteilta kiinni, sun suu on raollaan. Koko maailma on liukas.

Tajuatko miten hyvältä sä tunnut, kysyt.

Katson alas ja huomaan, että sun dikki on yltä päältä veressä. On niin pimeätä, että veri näyttää mustalta, jään tuijottamaan sitä. Näytät kauhistuneelta ja karistat mut alas.

Mennään takaisin keittiöön, suurin osa jengistä on sammunut tai lähtenyt. Sun kämppis tyrkyttää meille kaapin perukoille jemmattua lakkalikööriä. Juodaan pois. Alat pussailla harjoittelijan kanssa. Sä viitot tulemaan lähemmäs. Pussaillaan kolmistaan. Harjoittelija puristaa hampaitaan yhteen, kun lähestyn sitä, sen huulet on rohtuneet ja kovat. Sä hivelet mun säärtä ja sanot että tää on seksikkäintä mitä sä oot koskaan kokenut ja harmittelet, että mulla on kuukautiset, muuten ois voinut jotain enemmänkin. Tunnen miten mun posket kuumenee, surun ja raivon raskas klimppi nousee mahasta kohti keuhkoja, keuhkoista nieluun.

Mun pitää varmaan lähtee kotiin päin.

Nappaan kangaskassini maasta ja alan hoiperrella kohti eteistä.

Joku pölli mun villatakin edellisyönä Monkissa. Kiedon käsivarret ympärilleni ja tärisytän ruumista lämpimäksi föriä odotellessa. Sinisorsat parveilevat sulalla väylällä jäälauttojen keskellä. On pakko katsoa pois, en kestä jos joku niistä murskaantuisi lähestyvän förin alle.

Kotona riisun vaatteet ja katson itseäni peilistä. Haistelen kainaloitani. Tuoksun metalliselta ja vihaiselta. Riisun silmälasit, jotta olisin vähemmän kyborgi, peilikuvani

sumentuu pörröiseksi mössöksi. En ole nainen, en yhtään mikään. Olen kokoelma itseäänhylkiviä, muotoaanmuuttavia soluja, jotka eivät ota asettuakseen ihoni alla.

Puutaloyksiössäni ei ole suihkua, hinkkaan itseäni saippuaveteen kastetulla pyyhkeellä ja romahdan sängylle. Kämpässä on vain 16 astetta, mutta en jaksakaan lämmittää. Puen päälle kahdet villasukat ja kääriydyn peittoon.

Ällötän itseäni kun menin taas harrastamaan surullista seksiä. Laitan Arthur Russellia soimaan jotta saisin itkeä. Ei toimi. Fleetwood Macin erokappaleet. Ei. Pieneltä tuntuvan ikuisuuden ajan etsin sopivaa biisiä, kunnes käsitän. Robert Wyattin Sea Song. Toimii aina. Menen mahalleni sängylle ja tunnen miten itku alkaa tärisyttää palleaa ja olkapäitä.

You'll be different in the spring / I know / You're a seasonal beast

Mun tekis mieli huutaa, että miten sä et arvosta mua yhtään, oon sulle vaan joku kävelevä naiva nahkapussi, joka suostuu mihin tahansa kenen kanssa tahansa. Samaa voisin kai kysyä itseltäni, miksi annan itseäni kohdeltavan näin kerta kerran jälkeen, miksi en arvosta itseäni, miksei mulla ole rajoja.

Itken ja säälin itseäni kunnes kello on sen verran, että kehtaan soittaa Helenille.

Totta kai sä voit tulla tänne, Helen sanoo. Tuotko kokista alhaalta kun tuut?

Haen siwasta ison pullon kokista, kaksi Dr Oetkerin mozzarellapizzaa ja viinikumeja. Kissa tulee tervehtimään mua eteiseen.

Helen syleilee mua ja mä alan taas itkeä. Lämmitetään pizzat ja katsotaan sivusilmällä buffya. Helen lohduttaa mua, vaikka tiedän, että siihenkin sattuu. Sekin on ollut suhun ihastunut ja saanut pakit. Sitten sä olitkin yhtäkkiä kiinnostunut musta.

Helen kertoo, että Herman oli pyytänyt sitäkin treffeille. Kerron, miten heräsin vieraalta työhuoneelta ilman housuja siihen, että Herman yritti small talkata mulle ihan pokkana jostain taidekirjasta. Räkätämme paskaista naurua.

Helen, voisitko sä taikoa, et turku muuttuis maagiseksi utopiaksi, jossa nelikymppiset dudet ei enää pyörittäis kaikkia baareja? Ja noidat sais lennellä ja pukeutua ilman että kukaan kysyis ootko menossa polttareihin vai naamiaisiin?

Otan Helenin lusikkaan, kissa hakeutuu kohti lämpöä ja asettuu väliimme.

Ootsä ikinä nähnyt kun sinisorsat harrastaa seksiä? kysyn. Näin kerran kun sinisorsa kiipes sen toisen päälle ja alkoi nokallaan hakata sitä veden alle. Joskus niitä saattaa olla kymmenenkin urosta yhden naaraan päällä.

Hyi mä en halua tietää.

Helen käpertyy tiukemmalle kerälle. Kurotan käteni Helenin läppäriille ja laitan Emma Hedditchin videon pyörimään.

We are treating each other with care, curiosity and willingness to share and support each other, in a time, in time. We had the feeling that we didn't have so much time and resources, but we do have time. Time is so generous. It is multiplying. We can make time as we unmake time, cut things short, or stay longer. Time is available. We are available in time.

Kuuntelen Helenin unesta röhisevää hengitystä. Mua alkaa taas itkettää, mulla on ikävä Heleniä, vaikka hän makaa siinä mun sylissä. Mun tekisi mieli herättää hänet ja pyytää anteeksi kaikkia niitä kertoja kun olen möläyttänyt jotain typerää tai loukannut häntä tietämättäni. Muutaman vuoden päästä meistä tulee aikuisia, muutamme helsinkiin ja tiemme erkanevat. Helenistä ei tule kansainvälistä kuraattoria, mutta hän menee naimisiin sellaisen kanssa. He saavat lapsen ja muuttavat roihuvuoreen. Joskus näen Helenin kadulla ja sydämeni alkaa vapista, kiirehdin toiseen suuntaan. En tule koskaan sanomaan Helenille, että tiedätkö, se mitä meillä oli oli rakkautta.

Mutta nyt on vielä sunnuntai tammikuussa 2011. Helen nukkuu, huomenna hän menee aikaisin aamulla töihin turun kulttuuripääkaupunkivuoden projektiin, joka on alipalkattu, mutta näyttää ehkä hyvältä cv:ssä. Meillä on vielä sipsejä ja buffyn musikaalijakso katsomatta.

We are available in time for better relations, support, working, friendship, understanding, waiting

Emma Hedditchin ääni saa pulssini laskemaan. Olen juuri nukahtamassa, kun näen silmäluomieni raosta väläyksen korpista, se istuu männyssä jossain ikkunan ulkopuolella, kilometrin säteellä meistä. Maisema on apokalyptinen ja pahaenteinen. On alkanut sataa vettä. Korppi koputtaa nokkaansa ja laskee punaisia numeroita tornissa, 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55...

Ruumiini on yhtäkkiä puutunut, tuntuu kuin joku vieras ja vastenmielinen voima lymyilisi huoneessa ja painaisi rintakehääni. Pakotan itseni nousemaan ja ravistan Helenin hereille:

Voi perse! Mun luuta jäi Dynamon eteen. Oiskohan se enää siellä?

Helen tuhisee väsyneenä, mutta lupaa kyytsätä mut luudallaan etsimään sitä. Syömme viimeisen pizzaslaissin puoliksi ennen lähtöä.

Kierrämme Dynamon korttelia, mutta luutaa ei näy missään.

Ootko sä varma että se ei jääny Monkille silloin perjantaina?

Hei, nyt mä muistan! Se jäi Titanikille!

Hyppäämme takaisin luudalle. Mulla on hutera olo eilisestä, saan pitää Helenin tekoturkin liepeistä täysillä kiinni. Turkulaiset pariskunnat sunnuntaikävelyllään katselevat meitä paheksuvasti, kun viiletämme Aurajoen rannassa heidän ohitse. Helen repeää nauruun ja liidättää meidät aivan jään pintaan, luudan varvut tekevät vanan lumeen.

Luutani nojaa edelleen siihen lehmukseen, johon sen eilisiltana jätin nojaamaan. Halaan lehmusta ja kiitän sitä suojeluksesta. Haluaisin heti lähteä lentämään takaisin sisään ja lämpimään, mutta Herman vilkuttelee meille Titanikin ikkunoiden takaa.

Käydään nopeasti moikkaamassa, Helen suostuttelee.

Harjoittelija tuo lisää teosluetteloita ikkunalaudalle, mutta puikkii nopeasti takaisin toimistoon kun huomaa mut.

Voidaanko pliiis tehdä sopimus että ensi viikonloppuna ei mennä ulos? Jos mä kinuan, että mennään Dynamoon niin muistuta mua.

Yritit pussailla kaksikymppistä hädin tuskin kaksikymppistä taidehistorian opiskelijaa, Helen tarkentaa.

Se lupaa, että kun päästään kotiin, se tekee mulle suojaloitsun, joka vahvistaa mun rajoja. Loitsu auttaa mua myös vastavuoroisesti kunnioittamaan muiden ihmisten ja olentojen rajoja. Jokaisella on ainutlaatuiset ja omanlaiset rajansa, ja koskaan ei saisi olettaa toisen haluavan samoja asioita kuin mihin itse on valmis.

Koskaan ei voi tietää toisen rajoja ellei kysy. Ja suostumus voi myös muuttua millä hetkellä hyvänsä, Helen sanoo lempeän painokkaasti.

Herman lähestyy meitä. Alan töniä Heleniä takaisin ulos, ennen kuin Herman ehtii riistää hänen huomionsa.

Sorry, we have important witch craft to attend to, Helen kujertaa.

Karautamme gallerian ovesta hyiseen sunnuntai-iltaan.

Tammikuinen aamu vuonna 2019. Salviaa, sitruunaa, savua. Kosketan itseäni kuin olisin olemassa. Kosketan uudestaan. Piirrän rajat ja pyörin, pysähdyn, antaudun, vastustan, kaarran, väistän. Annan veden valua suihkussa päälleni, vulvalleni, painan jalkapohjat vasten kylmiä kaakeleita ja toistan.

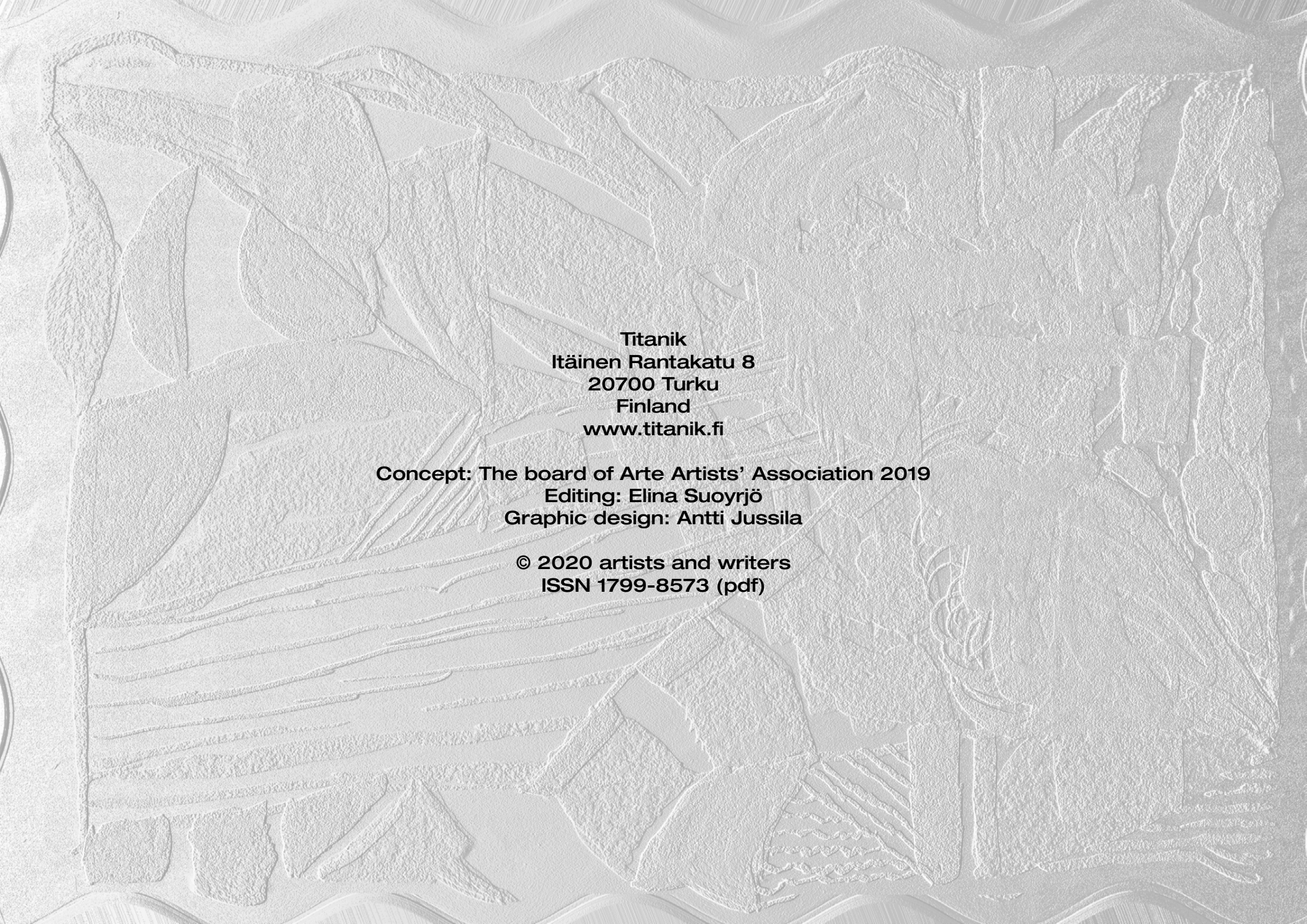
Minä kuulun tälle maapallolle.

Valutan kyyneleitä vettä kyyneleitä vettä. Mun mieli kuhisee sanoja, ne nousee kuplien lihaksia pitkin suuanteloon, ottaa muodon leukojen ja huulien rajoittaman aukon äärellä ja tulee ulos rikkoutuvana äänimassana

Raa

*Kiitos esilukijoille Kim Modig, Jaakko Pallasvuori, Ana Teo Ala-Ruona,
Niko Hallikainen ja E.L. Karhu*

www.youtube.com/watch?v=l5wFT6ooVNw

Titanik
Itäinen Rantakatu 8
20700 Turku
Finland
www.titanik.fi

Concept: The board of Arte Artists' Association 2019
Editing: Elina Suoyrjö
Graphic design: Antti Jussila

© 2020 artists and writers
ISSN 1799-8573 (pdf)